

اگر چنین نبود ما را نمی‌دیدی

کفash دل باخته پیری بود. چنان کرده بود که آقا خود به دیدارش می‌آمد. آقا از او پرسیده بود: «اگر هفتاهی یک بار ما را نیینی چه خواهد شد؟!»

سید عبدالکریم جواب داده بود: «آقا جان می‌میرم» آقا سری تکان داده و فرموده بود: «اگر چنین نبود ما را نمی‌دیدی!»

امر ما ناگهانی فرامی‌رسد

در توقيعی به شیخ مفید چنین نوشتند بود که: ...از خطاهای و لغزش‌هایی که گذشتگان صالح از آن دوری می‌کردند، ولی بسیاری از شما نیز مرتكب آن شده‌اند با خبریم... ما هرگز شما را رها نکرده و یادتان را از خاطر نبرده‌ایم؛ که اگر جز این بود و توجهات مابه شما نبود، بلاهای و مصیبت‌ها بر شما فرود می‌آمد و دشمنان، شما را ریشه کن می‌کردند... پس هر یک از شما باید کاری کند که وی را به محبت و دوستی ما نزدیک نماید، و از آنجه که باعث نزدیکی به کراحت و خشم ما است دوری گزیند؛ زیرا امر ما به طور ناگهانی فرا می‌رسد. در آن هنگام دیگر توبه و بازگشت سودی ندارد و پیشمانی از گناه، کسی را از کیفر ما نجات نمی‌بخشد...

اینجا را پایگاه بزن

اگر پایگاه را نمی‌زدند نمی‌توانستند تا مدت‌ها عملیات کنند، اما جای مناسبی برای آن پیدا نمی‌کردند. چند روز بود کارشان شده بود همین! تا دیر وقت جاسه می‌گذاشتند اما باز به نتیجه‌ای نمی‌رسیدند.

بروجردی آن شب خسته‌تر از همیشه بود. جلسه تمام شده بود اما او همچنان چشم به نقشه داشت. متولی به آقا امام زمان شد. نذر کرد اگر مشکلشان حل شود به شکرانه آن نماز امام زمان عجل‌المرحه‌الشريف بخواند. کم کم بلکه‌ایش سنتگین شد و به خواب رفت. در خواب دید که آقایی دست روی نقشه‌ای از نقشه گذاشته و می‌فرماید: «این جا را پایگاه بزیند، این جا محل خوبی است» از خواب پرید، کسی در اتاق نبود. بلند شد و به نقشه نگاه کرد. تعجب می‌کرد که چرا آن نقطه عالی به ذهن خودشان ترسیده بود؟!

این وظیفه ماست

انگلیسی و غیر مسلمان بود. پژشک جوانی که به خواستگاری اش رفته بود، از او خواسته بود مسلمان شود. او هم شروع به تحقیق درباره اسلام و بهویه تشیع کرد و سرانجام شیعه شد و به عقد حوان درآمد. تنها سوالی که هرگز جوانی برای آن نیافرته بود، طول عمر حضرت بقیه‌الله بود. سال‌ها بعد وقتی به همراه همسرش به حج رفت و در رمی جمرات او را گم کرد، از هر که پرسید جوابی نشنید و خسته و سرگردان و مضطرب گوشاهی نشست. ناگاه آقایی مقابله ظاهر شد و به زبان روان انگلیسی با او شروع به صحبت کرد. او را به رمی جمرات برد تا اعمالش را انجام دهد سپس در انداز زمانی او را به چادرش رسانید. زن متahir مانده بود. خوب یادش بود که وقت رفتن، این راه بسیار طولانی بود.

آقا در مقابل حیرتش چنین گفته بود: «وظیفه ماست که به محبان خویش رسیدگی کنیم، در طول عمر ما نیز شک نکن، سلام مرا به دکتر شوهرت - برسان»

حمیده رضایی

